

«Η ΑΛΛΗ ΓΡΑΦΗ»:
Η ΠΟΙΗΣΗ ΩΣ ΥΠΑΡΞΙΑΚΟΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ
ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΕΣΚΟΥ

Μαρία Λιτσαροδάκη

Από το μηδέν, από το τίποτε, το μη υπαρκτόν (διά γυμνού οφθαλμού) αρχίζει η περιπέτεια των γραφών που καρτερούσε στο κενό την άλλη γραφή (μήπως γεμίσει άνθη), την πιο άλλη που αφήνει βαθιά ίχνη, μαρμαρωμένα, με την ευδιάκριτη φωνή τους, τον ήχο τον ρυθμό και τη μουσική τους – τα ποιήματα!¹

Στην «περιπέτεια των γραφών» εισέρχεται ο Μάρκος Μέσκος με την πεποίθηση της ιδιαιτερότητας της ποιητικής γραφής, της διαφορετικότητάς της, τείνοντας χέρι «χειραφίας αγαπημένης»², πλέκοντας ιστό επικοινωνίας με ίχνη ανεξίτηλα και αμετάβλητα: ίχνη πάνω στο χαρτί ακίνητα και μελανά, αλλά και ίχνη αόρατα στην ψυχή του γράφοντος και του αναγνώστη, ίχνη νοήματος, ήχου, ρυθμού και μουσικής, αποβλέποντας στη «στιγμιαία ψυχική ανακούφιση της μιας πλευράς και της άλλης»³. Ως «άλλη γραφή» «σύμπλεγμα που αντιστέκεται στη φθορά του χρόνου» και «στην πολλαπλή χαλεπότητα της αιώνια παραπλανημένης ζωής»⁴ αντιλαμβάνεται ο ποιητής την ποιητική δημιουργία και κατ' αυτόν τον τρόπο την πραγματώνει μέσα από το έργο του.

«Ποιητής καθημερινός, χροϊκός και ματωμένος»⁵, κατά δήλωσή του είναι ο Μάρκος Μέσκος, για τον οποίο η ποίηση νοείται ως «δάσος πολυσημίας για την πορεία την ανθρώπινη στο κάθε μέλλον, των “πράξεων” και των “λύσεων” της πραγματικότητας και της ονειρικής αναζήτησης»⁶. Στο πλαίσιο αυτό, η έννοια του Χρόνου εγγράφεται ως άξονας της ποιητικής παραγωγής του, δημιουργεί παρενθετικά ερωτηματικά για τον ποιητή, αλλά συγχρόνως λειτουργεί δυναμικά στη δημιουργία μιας τοπιογραφίας της ερημίας:

Ο Χρόνος (ποιος Χρόνος;) ήλιγγος σταθερός ενός κυματισμού

Μονάχα

τη γλώσσα των νεκρών καλύπτει

στα σπήλαια στα ναυάγια στην πάμπολλη ερημία·

[...]